

ningsaftalen – skulle være et selvstændigt organ med tilknytning til IAEA, eller om det skulle være IAEA selv, der skulle tage sig af spørgsmålet.

Et med Danmark som medforslagsstiller fremsat resolutionsforslag, hvori IAEA opfordres til at fortsætte sit arbejde med etableringen af et organ for fredelige kerneprængninger, vedtoges med 83 stemmer for og ingen imod, medens 7 lande afstod, heriblandt Indien, Brasilien og Tanzania.

Plenarforsamlingen vedtog den 16. december 1971 1. udvalgs resolution med stemmetallene 103-0-9. (Res. 2829 (XXVI)).

Gennemførelse af resolution 2666 (XXV) vedrørende undertegnelse og ratifikation af tillægsprotokol II til traktaten om Latinamerika som atomfri zone (Tlatelolco-traktaten).

(Dagsordenens punkt 31).

Spørgsmålet om Tlatelolco-traktaten blev kun i begrænset omfang gjort til genstand for diskussion under generaldebatten om nedrustningsspørgsmålene.

Den mexicanske delegerede udtrykte tilfredshed med, at USA i det forløbne år havde ratificeret tillægsprotokol II og beklagede stærkt, at Frankrig og Sovjetunionen trods udtalelser om, at de støttede traktatens målsætning, ikke havde undertegnet tillægsprotokol II. Videre mindede han om, at Kina i 1966 havde udtalt, at man i princippet støttede tanken om atomfri zoner, men at man, så længe Kina var berøvet sin plads i FN, ikke kunne støtte traktaten, da der var en nær sammenhæng mellem den og FN. Da denne hindring nu var overvundet, håbede Mexico på Kinas snarlige tilslutning til tillægsprotokol II.

Mexicos beklagelse blev delt af flere andre latinamerikanske lande, medens nogle andre talere indskrænkede sig til at fremhæve Tlatelolco-traktaten som et positivt nedrustningsinitiativ. Den svenske delegerede betegnede traktaten som en velegnet model for andre regionale nedrustningsforanstaltninger.

Sovjetunionen udtalte i en stemmeforklaring, at man i princippet var tilhænger af atomfrie zoner. Det måtte imidlertid være en forudsætning, at alle lande i zonen til-

sluttede sig forbudet mod kernevåben, og at dette tiltrådtes af alle atommagterne. Tlatelolco-traktaten indeholdt efter sovjetisk opfattelse bestemmelser, f. eks. om kerneprængninger med fredelige formål, som kunne rejse tvivl om, hvorvidt Latinamerika forblev en atomfri zone. Hvis Mexico ville tilkendegive en beslutning om ikke at erhverve kernevåben, var Sovjetunionen rede til at afgive en erklæring om at ville respektere denne beslutning.

I en stemmeforklaring inden afstemningen erklærede Kina, at hvis fredszoner skulle have nogen reel betydning, måtte supermagterne først erklære, at de aldrig ville være de første til at anvende kernevåben, ligesom de måtte nedlægge alle baser på fremmed jord og standse deres indblanding i andre landes indre anliggender. Da sådanne erklæringer ikke var afgivet, kunne Kina ikke støtte det fremlagte resolutionsforslag og ville ikke deltage i afstemningen.

Guyana udtalte i en stemmeforklaring, at man altid havde støttet Tlatelolco-traktaten, men da Guyana på grund af en bestemmelse i traktaten – om udelukkelse af territorier, der er genstand for en territorial tvist – var udelukket fra at tilslutte sig den, kunne man ikke støtte det fremlagte resolutionsforslag.

Et af Mexico og en række andre latinamerikanske lande fremlagt resolutionsforslag, hvori det beklages, at kun Storbritannien og USA har ratificeret tillægsprotokol II, og som opfordrer de øvrige kernevåbenmagter til snarest at undertegne og ratificere protokollen, vedtoges med 85 stemmer for og ingen imod, medens 10 lande afstod. Disse lande var østlandene, bortset fra Rumænien, samt Cuba, Frankrig og Guyana.

Plenarforsamlingen vedtog den 16. december 1971 resolutionsforslaget med stemmetallene 101-0-12. (Res. 2830 (XXVI)).

Økonomiske og sociale følger af våbenkapløbet og dets yderst skadelige virkninger på international fred og sikkerhed.

(Dagsordenens punkt 32).

Som grundlag for debatten havde 1. udvalg den af generalsekretæren udarbejdede beretning om de økonomiske og sociale følger af våbenkapløbet. I henhold til den på